

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 51 0 P 170034 22 Gž

Novi Travnik, 31.05.2022. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija: Davor Kelava, kao predsjednik vijeća, Alma Islamović i Mirjana Grubešić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja „TRAVNIK TRANS“ d.o.o. Travnik, zastupan po zastupniku po zakonu direktoru A.H., a ovaj po punomoćniku Seniji Kerić, advokatu iz Travnika, Fatmić b.b., protiv tuženih: 1. Općina Travnik koju zastupa Općinsko pravobranilaštvo Travnik i 2. Merkez Oil d.o.o. Novi Travnik, ulica Mehmeda Spahe broj 1, zastupan po zastupniku po zakonu direktoru R.G., a ovaj po punomoćniku Ahmedinu Salkica, advokatu iz Travnika, ulica Bosanska broj 107, radi naknade materijalne štete, vrijednost spora 6.500,00 KM, odlučujući po žalbama tuženih izjavljenim protiv presude Općinskog suda u Travniku, broj 51 0 P 170034 20 P od 31.05.2021. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 31.05.2022. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalbe tuženih se djelimično uvažava te se presuda Općinskog suda u Travniku, broj 51 0 P 170034 20 P od 31.05.2021.godine, djelimično preinačava u stavu prvom izreke i to u dijelu odluke o troškovima postupka tako što tuženi obavezuju da tužitelju solidarno nadoknade troškove postupka u iznosu od 1.608,00 KM, dok se u preostalom dijelu žalbe odbijaju i prvostepena presuda potvrđuje.

Obrazloženje

Osporenom prvostepenom presudom obavezani su tuženi da tužitelju solidarno isplate na ime naknade materijalne štete ukupan iznos od 6.282,55 KM i to: na ime naknade štete za popravak oštećenog autobusa iznos od 5.661,36 KM i na ime naknade štete zbog izgubljene zarade iznos od 621,19 KM sve sa zakonskom zateznom kamatom obračunatom na navedeni iznos počev od dana nastanka štete, to jest od 03.12.2019. godine pa do konačne isplate, kao i da tužitelju solidarno nadoknade troškove parničnog postupka u iznosu od 2.010,00 KM sve u roku od 30 dana od dana prijema presude (stav prvi izreke), dok se preko dosuđenog tužitelj odbija sa tužbenim zahtjevom (stav drugi izreke).

Tužena Općina Travnik zastupana po OJP je blagovremeno uložila žalbu kojom citiranu odluku prvostepenog suda pobija u dijelu stava prvog izreke iz svih razloga propisanih u članu 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku, s prijedlogom drugostepenom sudu da žalbu uvaži, pobijanu presudu preinači tako što će tužitelja odbiti sa tužbenim zahtjevom uz naknadu tuženoj troškova

postupka. U obrazloženju žalbe žalitelj ukazuje na povredu odredaba člana 7., 8., 123. i 124. Zakona o parničnom postupku, da sud nije cijenio dokazanu činjenicu da je drugotuženi u vrijeme nastanka štete bio u obavezi održavati cestu na kojoj se desila saobraćajna nezgoda pa time ni da je pravilno raspravio prigovor pasivne legitimacije. Navedene povrede su imale za posljedicu pogrešno utvrđeno činjenično stanje zbog čega je došlo i do pogrešne primjene materijalnog prava, a naročito odredbe člana 192. Zakona o obligacionim odnosima. Naime, žalitelj nalazi da tužitelj nije uspio dokazati osnovanost svog tužbenog zahtjeva, a pogotovo kod nesporne činjenice da je vozač tužiteljevog vozila kome je izdat prekršajni nalog, i isti prihvatio odgovornost za taj prekršaj, isključivi krivac za nastalu saobraćajnu nezgodu. Tužena pobija i odluku suda u pogledu dosuđenih troškova postupka iz razloga što je tužitelj uspio u sporu u omjeru od 80%, pa mu je u tom omjeru trebalo dosuditi i troškove postupka. Na temelju svega navedenog tužena smatra da je pobijana presuda nezakonita i neodrživa te predlaže donošenje odluke kao u uvodu ove žalbe.

Drugotuženi Merkez Oil d.o.o. Novi Travnik zastupan po punomoćniku je blagovremeno izjavio žalbu protiv citirane presude kojom istu pobija, a kako to i proizilazi iz sadržaja žalbe, u dosuđujućem dijelu, iz svih razloga propisanih u članu 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku, s prijedlogom drugostepenom sudu da uvaži žalbu i u cijelosti odbije tužbeni zahtjev tužitelja ili istu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje uz naknadu troškova postupka. U obrazloženju žalbe se prije svega ukazuje da je prvostepeni sud pogrešno primijenio materijalno pravo naročito odredbu člana 20. stav 1. Zakona o cestama F BiH, pa s tim u vezi donio i pogrešnu odluku u pogledu istaknutog prigovora nedostatka pasivne legitimacije. Osim toga žalitelj nalazi da u smislu navedene odredbe nisu bile ispunjene pretpostavke za primjenu iste obzirom da je propušteno da uviđaju na licu mjesta pored službenika MUP-a prisustvuju i predstavnici tužene koji o navedenom nisu obaviješteni, kao i to da se vozač autobusa tužitelja nije pridržavao saobraćajnih i tehničkih propisa utvrđenih Zakonom o osnovama bezbjednosti saobraćaja na cestama u Bosni i Hercegovini („Službeni glasnik BiH“ broj 6/06) i zbog čega je prekršajno odgovarao, dakle da je isti isključivi krivac za nastalu nezgodu. Također, cijeni da ne stoji odgovornost drugotuženog primjenom člana 207. Zakona o obligacionim odnosima. Nadalje, žalitelj prigovara ocjeni izvedenih dokaza koje detaljno analizira, naročito nalaz i mišljenje vještaka saobraćajne i mašinske struke, pa zaključuje da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti neosnovan i zbog čega se prigovara obrazloženju prvostepenog suda koje u tom pravcu nije potpuno, jasno i logično. Zbog svega naprijed navedenog žalitelj predlaže donošenje odluke kao u uvodu ove žalbe, odnosno opreza radi nalazi da je doprinos vozača autobusa kao profesionalnog vozača koji nije prilagodio brzinu datim uslovima puta najmanje 50%.

Tužitelj zastupan po punomoćniku u obrazloženom odgovore na žalbe je iste osporio u cijelosti s prijedlogom drugostepenom sudu da žalbe odbije kao neosnovane i potvrdi prvostepenu presudu.

Nakon što je ispitao prvostepenu odluku u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti shodno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku ("Službene novine F BiH", broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud zaključio je slijedeće:

Predmetnom tužbom tužitelj potražuje od tuženih naknadu materijalne štete proistekle iz saobraćajne nezgode koja se desila dana 03.12.2019. godine na lokalnom putu Karaula, mjesto Nula općina Travnik u kojoj su učestvovali E.U. koji je upravljao autobusom marke Man, vlasništvo tužitelja i M.S. koji je upravljao putničkim vozilom marke VW Passat, a koja nezgoda je nastala iz razloga što je kolovoz bio prekriven ledom zbog čega je vozač autobusa prilikom usporavanja radi mimoilaženja sa vozilom koje je dolazilo iz suprotnog smjera izgubio kontrolu nad vozilom, odnosno isto se zanjelo na lijevu stranu kojom prilikom je ostvario kontakt sa motornim vozilom koje je dolazilo iz suprotnog smjera krećući se svojom desnom stranom. Na vozilu tužitelja su nastala znatna oštećenja, kao i izgubljena zarada zbog nekorištenja oštećenog vozila za vrijeme popravke, slijedom čega je predložio sudu da donese odluku kao u petitu tužbe, odnosno kako je to opredijeljeno tokom postupka.

Među strankama nije sporno da se dana 03.12.2019. godine dogodila saobraćajna nezgoda u kojoj je oštećeno vozilo tužitelja.

Nije sporno da je prvotužena zaključila ugovor o izvođenju radova održavanja broj 01-27-288/18-1 od 27.03.2018. godine sa Merkez Oil d.o.o. Novi Travnik, a kojim su regulisana međusobna prava i obaveze između ugovarača.

Međutim, sporno je među parničnim strankama osnov i visina tužbenog zahtjeva.

Odlučujući o prigovoru nedostatka pasivne legitimacije, prvostepeni sud, a kod činjenice postojanja zaključenog ugovora o izvođenju radova održavanja između tuženih, nalazi da odgovornost prvotužene i drugotuženog proizilazi pored odredbi Zakona o cestama F BiH (član 13. stav 4. i član 20.) i iz odredbe člana 207. Zakona o obligacionim odnosima koji propisuje da naručilac, u ovom slučaju prvotužena i izvođač radova, ovdje drugotuženi, solidarno odgovaraju trećem licu za štetu koja nastane u vezi sa izvođenjem tih radova, a da u situaciji kada ugovorne strane međusobno ugovore da naručilac ne odgovara za štetu koja nastane krivicom izvođača, to ne oslobađa naručioca od odgovornosti prema trećem oštećenom licu, u konkretnom slučaju prema tužitelju.

Iz sprovedenih dokaza kako materijalnih, tako i iskaza saslušanih svjedoka i njihovom ocjenom shodno članu 8., 123. i 126. Zakona o parničnom postupku prvostepeni sud je utvrdio da je cesta u vrijeme nastanka saobraćajne nezgode bila zaleđena i da je isto bilo uzrok nesreće, pa kako je tužitelj dokazao da su tuženi zbog svojih propusta u održavanju lokalne ceste u stanju koje omogućava neometan i siguran saobraćaj nad istom, odgovorni za štetu jer drugotuženi kao

izvođač radova zimskog održavanja ceste nije blagovremeno izvršio posipanje abrazivnog materijala kojim se sprječava stvaranje leda na kolovozu, solidarno odgovorni za nastanak saobraćajne nezgode. Dakle, tuženi kao naručilac i izvođač radova održavanja. S druge strane prvostepeni sud nalazi da su osnovani navodi tuženih da je vozač tužitelja svojom neprilagođenom brzinom vožnje uvjetima na cesti doprinio nastanku saobraćajne nezgode, a koja brzina kretanja iako je bila 45 km/h to jest bila dozvoljena (maksimalna dozvoljena brzina 50 km/h) nije bila dovoljno prilagođena jer je u toku postupka nesporno utvrđeno da se saobraćajna nezgoda dogodila u zimskom periodu i u večernjim satima, pa je vozač trebao predvidjeti mogućnost poledice te kako je vozaču izdata i prekršajna prijava zbog neprilagođene brzine, to je po mišljenju prvostepenog suda doprinos vozača tužitelja nastanku saobraćajne nezgode 20%. Imajući u vidu da je tužitelj provedenim dokazima dokazao osnovanost tužbenog zahtjeva te da je visina istoga utvrđena na temelju nalaza i mišljenja vještaka mašinske i financijske struke, to je sud slijedom utvrđenog doprinosa tužitelja u iznosu od 20% donio odluku kao u izreci presude. Odluka o kamatama donesena je u skladu sa članom 277. Zakona o obligacionim odnosima dok je odluka o troškovima postupka donesena na osnovu člana 386. stav 1. Zakona o parničnom postupku.

Za ovakvu svoju odluku u pogledu naknade štete prvostepeni sud je dao potpune, jasne i uvjerljive razloge u obrazloženju presude shodno članu 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku, a koji razlozi nisu dovedeni u sumnju ni žalbom žalitelja.

Dakle, kako iz izvedenih dokaza se ne može zaključiti da su tuženi izvršili svoje obaveze koje su propisan zakonom i ugovorom, a to je da su u datim okolnostima poduzeli mjere za siguran i neometan saobraćaj tj. kako je cesta u vrijeme saobraćajne nezgode bila zaleđena i po kojoj nije bio posut abrazivni materijal, slijedom čega pravilno prvostepeni sud zaključuje da je osnovan zahtjev tužitelja za naknadu pričinjene mu materijalne štete na vozilu.

Suprotno razlozima žalbe, pravilna je odluka prvostepenog suda u pogledu solidarne odgovornosti tuženih primjenom člana 207. Zakona o obligacionim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78, 39/85, 45/89, i 57/89, "Službeni list R BiH" br. 2/92, 13/93 i 13/94 i "Službene novine FBiH" br. 29/03 i 42/11), kao i u pogledu prigovora podijeljene odgovornosti. Naime, u datim okolnostima slučaja, očito je da tužitelj nastanak saobraćajne nezgode nije mogao uspješno izbjeći, a kako to jasno proizilazi iz nalaza i mišljenja vještaka saobraćajne struke i koji se i po ocjeni ovog suda ne doima proizvoljnim, slijedom čega su neosnovani prigovori žalitelja da sud nije pravilno raspravio o odgovornosti tužitelja, odnosno prigovoru podijeljene odgovornosti, u smislu člana 177. stav.2. i 3. Zakona o obligacionim odnosima.

Ocjena dokaza od strane prvostepenog suda je u svojoj ukupnosti dala osnova sudu da zaključi da se saobraćajna nezgoda dogodila upravo na način kako to

tvrdi tužitelj. Kako tuženi na kojima je teret dokaza svoju tvrdnju da se saobraćajna nezgoda dogodila na suprotan način, odnosno da u datom slučaju postoji isključiva krivica tužitelja, nije prihvatljiv iz naprijed navedenih razloga prvostepenog suda, slijedom čega zaključak prvostepenog suda kojim poprima da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan uz utvrđeni procent doprinosa od 20%, i po stanovištu ovog suda čini se logičnim i uvjerljivim, pa je u ovom dijelu valjalo potvrdi prvostepenu presudu shodno članu 226. Zakona o parničnom postupku F BiH.

U pogledu preostali razloga žalbe ovaj sud nalazi da nisu odlučne prirode, pa kao takvi ni u čemu ne mogu utjecati na pravilnost i zakonitost pobijane presude, to se žalitelj radi nepotrebnog ponavljanja upućuje na iscrpno i potpuno činjenično i pravno obrazloženje prvostepenog suda koje u cijelosti prihvata i ovaj sud.

Međutim u pogledu odluke suda o troškovima postupka, a shodno prednjem utvrđenju, osnovano se u žalbi žalitelja ukazuje da s obzirom na uspjeh tužitelja u predmetnom postupku je trebalo i dosuditi troškove postupka, pa je ovaj sud u tom dijelu preinačio prvostepenu presudu tj. umjesto iznosa od 2.010,00 KM koje je sud pravilno utvrdio, dosudio tužitelju iznos od 1.608,00 KM tj. u omjeru njegovog uspjeha (80:20) primjenom člana 386.stav 2. Zakona o parničnom postupku.

Predsjednik vijeća

Davor Kelava